

“... Boneto al sic ...”

Aquesta manera de diure, crec que sigui vella quant és vell lo teatre. La locució fa referiment al món del teatre i més precisament a aquelles persones apassionades de teatre que però, no tenint la possibilitat de assistir a l'espectacle seudes en poltrona o, millor encara, de les llotges o palcs, se teniven de seure als bancs del “loggione”, on no era possible deixar en custòdia ni lo paltó ni lo bonet: l'únic remei era de posar el bonet al sic, (= si) per no enfastidir qui era al darrera, i també perquè hi era el perill que gent de ma llestra facessi un cambi: se'n preniven un boneto nou i ne deixaven u vell.

Aquesta manera de diure, amb el temps, és estada utilitzada no més en forma exclusiva per l'ambient del teatre: “los del boneto al sic” eren tots aquells que habitualmet se seieven, en situacions símils, en les mateixes localitats.

Aqueixes persones eren treballadors, estudiants o, més en general, gent que no teniva grans disponibilitats econòmiques, i que però no renunciaven a la possibilitat de anar als espectacles.

Hí és de diure que, freqüentment, aquestes persones dialogaven amb els actors, cosa que a l'Alguer se verificava habitualment en ocasió de les comèdies en alguerés. És just també recordar que la reixida o la fortuna de l'espectacle era degut, més de una volta, a la reacció de aquestos espectadors, de poca moneda però, generalment, competents de teatre.

Encara avui, en tots los teatres del món, aquestos apassionats del “boneto al sic”, són tenguts en gran consideració, sobretot en el camp de teatre líric, on aquestos espectadors són los crítics més severs.

Vito Loy